

naj bi obstajala protiustavna pravna praznina, saj naj obsojenci ne bi imeli na voljo pravnih sredstev, s katerimi bi lahko dosegli odločanje o preložitvi zaporne kazni do odločitve sodišč o pravnih sredstvih. ZKP naj bi bil protiustaven, ker naj ne bi določal, da ima pravno sredstvo, vloženo zoper pravnomočno sodbo, suspenzivni učinek na izvrševanje zaporne kazni. Ureditev v tretjem odstavku 422. člena in četrtem odstavku 423. člena ZKP naj bi bila nejasna in pomanjkljiva, saj naj ne bi določala obveznosti sodišča, da pretehta razloge za odlog kazni zapora.

B. – I.

12. Pritožnikove očitke o pomanjkanju konkretizacije zakonskih znakov kaznivega dejanja pranja denarja je Ustavno sodišče presojalo z vidika načela zakonitosti (28. člen Ustave).

13. V skladu s prvim odstavkom 28. člena Ustave nihče ne sme biti kaznovan za dejanje, za katero ni zakon določil, da je kaznivo, in ni zanj predpisal kazni, še preden je bilo dejanje storjeno. Ta ustavna določba naslavlja tudi sodnika kot razlagalca zakona – ta sme posameznika obsoditi za kaznivo dejanje le, če njegovo ravnanje izpolnjuje znake, ki jih zakon jasno in pomensko določljivo opredeljuje.¹ Pri presoji, ali obdolženčevo ravnanje ustreza zakonskemu dejanskemu stanu kaznivega dejanja, sodišče v polje kaznivosti ne sme vnašati ničesar, česar ni v to polje z opredelitvijo znakov posameznega kaznivega dejanja vnesel na splošni ravni že zakonodajalec. Sodišče mora uporabiti tiste metode razlage, ki spoznavajo dejanski stan (s pravno posledico) v mejah možnega jezikovnega pomena zakonskega besedila.² Da bi posameznikovo ravnanje pomenilo kaznivo dejanje in da bi bil storilec zanj tudi kriv, mora njegovo ravnanje izpolnjevati vse objektivne in subjektivne znake kaznivega dejanja. Iz tega izhaja zahteva, da mora opis kaznivega dejanja (konkretni dejanski stan, če ga primerjamo z zakonskim dejanskim stanom kaznivega dejanja) vsebovati vse znake kaznivega dejanja. Če kateri izmed njih v njem manjka, gre za kršitev načela zakonitosti v kazenskem pravu.³ Na podlagi navedenega mora sodišče v sodbi navesti in obrazložiti, katera konkretna ravnanja (konkretni dejanski stan) lahko subsumiramo pod posamezne znake očitane kaznivega dejanja iz zakonskega dejanskega stanu oziroma katere okoliščine na ravni dejanskega stanja kazenske zadeve ustrezajo znakom kaznivega dejanja iz zakonske opredelitve kaznivega dejanja. S tem sodišče konkretizira vse zakonske znake kaznivega dejanja.⁴

¹ Prim. odločbe Ustavnega sodišča št. Up-879/14 z dne 20. 4. 2015 (Uradni list RS, št. 30/15, in OdlUS XXI, 13), 17., 18. in 21. točka obrazložitve, št. Up-550/14 z dne 13. 4. 2017 (Uradni list RS, št. 24/17, in OdlUS XXII, 20), 6. točka obrazložitve, in št. Up-911/15 z dne 14. 9. 2017 (Uradni list RS, št. 55/17, in OdlUS XXII, 26), 6. točka obrazložitve.

² Prav tam.

³ Prim. odločbe Ustavnega sodišča št. Up-879/14, 23. točka obrazložitve, št. Up-259/00 z dne 20. 2. 2003 (Uradni list RS, št. 26/03, in OdlUS XII, 51), 12. točka obrazložitve, in št. Up-758/03 z dne 23. 6. 2005 (Uradni list RS, št. 66/05, in OdlUS XIV, 96), 7. točka obrazložitve.

⁴ Prim. odločbo Ustavnega sodišča št. Up-879/14, 21. in 22. točka obrazložitve.